

Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 29.12.2016, sp. zn. 17 Co 281/2016, ECLI:CZ:KSPH:2016:17.CO.281.2016.1

Číslo: 53/2018

Právní věta: Skutečnost, že jde o spor o náhradu škody z neoprávněného odběru plynu a distribuce plynu, sama o sobě nevylučuje závěr, že žaloba byla podána ve smyslu ustanovení § 14b odst. 1 písm. a) advokátního tarifu na „ustáleném vzoru uplatněném opakovaně týmž žalobcem ve skutkově i právně obdobných věcech“.

Soud: Krajský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 29.12.2016

Spisová značka: 17 Co 281/2016

Číslo rozhodnutí: 53

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odměna advokáta

Předpisy: § 14b odst. 1 písm. a) předpisu č. 177/1996Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Praze k odvolání žalobce potvrdil ve výroku o náhradě nákladů řízení elektronický platební rozkaz Okresního soudu Praha-východ ze dne 13. 6. 2016, sp. zn. EPR 109443/2016.

1. Okresní soud Praha-východ elektronickým platebním rozkazem ze dne 13. 6. 2016, č. j. EPR 109443/2016-4, výrokem I. uložil žalovanému, aby do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu zaplatil žalobci částku 33 348,48 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 43 348,48 Kč od 18. 6. 2015 do 16. 2. 2016, se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 38 348,48 Kč od 17. 2. 2016 do 15. 3. 2016, a se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 33 348,48 Kč od 16. 3. 2015 do zaplacení. Výrokem III. uložil žalovanému zaplatit žalobci v téže lhůtě na nákladech řízení 3 512 Kč k rukám jeho zástupce.

2. Proti tomuto elektronickému platebnímu rozkazu, jen proti výroku III., se včas odvolal žalobce. Poukázal na to, že v tomto sporu se nejedná o bagatelní věc, ani nejde o tzv. formulářovou žalobu, jak její znaky definovala celá řada rozhodnutí Ústavního soudu. Právním titulem, z něhož žalobou uplatněný nárok žalobce vyplývá, je náhrada škody způsobená neoprávněným odběrem a neoprávněnou distribucí plynu. Žalobce, jako provozovatel distribuční soustavy, je subjektem, kterému v případě neoprávněného odběru nebo neoprávněné distribuce plynu vzniká škoda, neboť je povinen nakoupit a do distribuční soustavy dodat plyn, který z jakéhokoliv důvodu ze soustavy při distribuci „zmizí“. Žalobce není v přímém smluvním vztahu se žalovaným, neexistuje/neexistoval

mezi nimi vztah dodavatele a spotřebitele. Žalobce je nucen domáhat se svého práva soudní cestou prostřednictvím advokátní kanceláře, která poskytuje komplexní právní služby pro celou skupinu RWE v České republice, včetně vymáhání pohledávek. Žalobce nemá v pracovním poměru žádné zaměstnance s právnickým vzděláním opravňujícím je k poskytování právních služeb. Náklady řízení uplatněné v žalobním návrhu žalobcem byly vypočteny v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif) a nelze je krátit ani na základě rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 30. 8. 2011, sp. zn. [II. ÚS 1193/11](#), ze dne 27. 12. 2011, sp. zn. [IV. ÚS 2777/11](#), a ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. [III. ÚS 3303/11](#), nota bene, když advokátní kancelář není vlastníkem pohledávek a náklady spojené se soudním vymáháním těchto pohledávek tak vznikají přímo žalobci. Toto žalobní podání v případě žaloby týkající se pohledávky z titulu náhrady škody, zpracované a podané prostřednictvím formuláře tzv. elektronických platebních rozkazů, pak v žádném případě nelze považovat za jednoduché a „rutinní“ podání. Zpracování žalobního návrhu je v případě žaloby na náhradu škody z titulu neoprávněného odběru a neoprávněné distribuce plynu časově náročné, když při zpracování návrhu dochází k prověřování celé řady dokumentů a důkazních prostředků kvalifikovanými odborníky tak, aby podaný návrh byl kvalitně zpracován. I s případnými typizovanými jednoduchými žalobami jsou spojeny určité nezanedbatelné náklady (na mzdy administrativních pracovníků, pořízení a provoz kancelářské techniky, spotřební materiál, náklady na nebytové prostory), přičemž tyto prakticky nemají žádný vztah k vymáhané částce. Sjednání zastoupení advokátem k soudnímu vymáhání pohledávek tak není možno samo sobě považovat za zneužití práva, nýbrž je racionálním chováním umožňujícím uhrazení všech nákladů. Dle názoru žalobce tedy nelze případy žalob na náhradu škody z titulu neoprávněného odběru a neoprávněné distribuce plynu zahrnout pod ustanovení 14b advokátního tarifu, neboť přes základní právní podobnost se jednotlivé případy liší a každý jednotlivý žalobní návrh je třeba zpracovat individuálně k tomu dostatečně kvalifikovaným odborníkem. Je obecně známou skutečností, že spory o náhradu škody jsou naopak spory komplikované, kladoucí značné nároky na zúčastněné strany sporu ve smyslu časové a odborné náročnosti. Soud prvního stupně dle žalobce naprosto pominul předžalobní stádium, kdy právní zástupce žalobce prověřuje, kdo se skutečně neoprávněného odběru a neoprávněné distribuce plynu dopustil. V tomto stádiu právní zástupce žalobce kontaktuje telefonicky, příp. písemně majitele nemovitostí, odběrných míst, sousedy apod. ke zjištění, kdo se skutečně neoprávněného odběru dopustil, což je zdoluhavé a obtížné. V případě, že soud prvního stupně nerespektoval výši nákladů řízení tak, jak tato byla uplatněna žalobcem v jím podaném návrhu, měl pak soud prvního stupně ve svém odůvodnění konkrétně uvést, co ho k takovému postupu vedlo. Výše uvedený názor se opírá rovněž o stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 15. 10. 2008, sp. zn. [Cpjn 201/2008](#). Soud prvního stupně měl při svém rozhodování o náhradě nákladů řízení rozhodnout tak, že žalovaný je povinen hradit žalobci jeho náklady řízení v plné výši. Z judikatury Ústavního soudu České republiky k otázce nákladů řízení u bagatelních pohledávek vyplývá, že úkolem obecného soudu je nalézt příslušné proporce mezi právem věřitele na náhradu účelně vynaložených nákladů a povinností dlužníka nést náklady vzniklé v důsledku nezbytnosti soudního vymáhání pohledávky. Podanou žalobu nelze považovat za návrh podaný na ustáleném vzoru, týmž žalobcem ve skutkově i právně obdobných věcech. Žalobce předtím, než přikročil k vymáhání dluhu představujícího dlužné plnění po žalovaném soudní cestou, žalovaného vyzval písemně k zaplacení dluhu. Tím byla žalovanému dána možnost dobrovolnou úhradou vymáhané částky vyhnout se řízení před soudem a s tím spojených nákladů. Z logiky věci vyplývá, že bez ohledu na množství a druh soudních sporů, v nichž advokát Mgr. K. S. zastupuje žalobce, musí advokát vždy v tom kterém konkrétním sporu provést přípravu před podáním žaloby, tj. ze žalobcem předložených důkazů zjistit rozhodné skutečnosti, vždy důsledně prověřit a zjistit, kdo se skutečně dopustil neoprávněného odběru a neoprávněné distribuce plynu, kdy ve většině případů se jedná o jiného odběratele, než toho, který měl původně uzavřenou smlouvu s obchodníkem s plynem. Žalobci přiznaná částky náhrady nákladů řízení je zjevně nepřiměřená náročnosti, která je kladena na právního zástupce žalobce při zpracování žalobního návrhu v případech těchto typů žalob. Dále odkázal na celou řadu rozhodnutí odvolacích soudů, které se s

tímto názorem shodují, například i Krajského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2014, sp. zn. 28 Co 513/2014, z 30. 4. 2015, sp. zn. 25 Co 157/2015, z 21. 12. 2015, sp. zn. 19 Co 506/2015, a z 19. 4. 2016, sp. zn. 31 Co 107/2016.

3. Žalovaný se k odvolání nevyjádřil.

4. Odvolací soud přezkoumal v rozsahu podaného odvolání napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, podle ustanovení § 212 a § 212a odst. 1 a 6 občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.) a neshledal odvolání žalobce důvodným.

5. Z obsahu spisu se podává, že na základě návrhu žalobce Okresní soud Praha-východ vydal platební rozkaz dne 13. 7. 2016, č.j. EPR 109443/2016-4, kterým žalobci vyhověl co do zaplacení částky 33 348,48 Kč a zákonného úroku z prodlení ze shora vymezených částek. Návrh zdůvodnil tím, že žalobce je v rámci podnikatelské činnosti provozovatelem distribuční soustavy a je v souladu se zákonem č. 458/2000 Sb., energetický zákon, v platném znění, a na základě smlouvy o distribuci plynu, uzavřené mezi ním a obchodníkem plynu, povinen zajišťovat pro obchodníka s plynem distribuci plynu do odběrného místa dle smluv uzavřených mezi obchodníkem s plynem a odběrateli. Dále vymezil podle platné právní úpravy, za jakých okolností dochází k neoprávněnému odběru plynu a neoprávněné distribuci. Zde ukončil pro neplnění platebních povinností vyplývajících ze smluvního vztahu obchodník s plynem BOHEMIA ENERGY entity s. r. o. závazkový vztah se žalovaným jednostranným úkonem - odstoupením od smlouvy. Žalobce nemá žádné listinné dokumenty vztahující se k trvání tohoto závazkového vztahu. Pakliže po skončení smluvního vztahu mezi obchodníkem s plynem a žalovaným pokračuje v odběrném místě odběr plynu, je jednáním žalovaného působena škoda provozovateli distribuční soustavy, žalobci. O této skutečnosti byl žalovaný vyzooměn Oznámením o neoprávněném odběru a neoprávněné distribuci plynu dne 20. 3. 2013. Dále pak žalobce vymezil obecně pravidla pro přerušování dodávky plynu do odběrného místa a postup při stanovení rozsahu neoprávněného odběru. Smlouva o distribuci plynu pro předmětné odběrné místo zanikla uplynutím 30 dnů ode dne doručení žádosti obchodníka s plynem o odpojení, tj. dne 18. 3. 2013, a od následujícího dne 19. 3. 2013 byl odběr plynu na tomto místě kvalifikován jako neoprávněný. Množství neoprávněně odebraného plynu a tedy výpočet škody vyplývá z rozdílu mezi konečným stavem měřidla č. 8220791 na odběrném místě ke dni ukončení smlouvy s obchodníkem s plynem, tj. ke dni 18. 3. 2013, a stavem měřidla ke dni 26. 4. 2015, kdy došlo v odběrném místě Č. k výměně měřícího zařízení. Takto zjištěné množství neoprávněně odebraného plynu (1790 m³) bylo ve faktuře ze dne 3. 6. 2015, se splatností 17. 6. 2015, vyčísleno částkou 43 348,48 Kč v souladu s cenou dle ceníku žalobce za neoprávněně odebraný plyn. Na tuto fakturu byla dne 16. 2. 2016 a 15.3.2016 provedena úhrada ve výši 5 000 Kč. K úhradě tak zbývá částka 33 348,48 Kč. Dne 9. 7. 2015 žalobce zaslal žalovanému upomínku k úhradě, na kterou žalovaný nereagoval, dále dne 25. 1. 2016 byla právním zástupcem žalobce zaslána žalovanému výzva k úhradě dluhu prostřednictvím e-mailu, na což žalovaný odpověděl žádostí o poskytnutí splátkového kalendáře. Bylo mu vystaveno uznání závazku a prohlášení o splátkách, na které žalovaný již nereagoval, stejně tak na výzvu právního zástupce žalobce k úhradě dluhu z 11. 5. 2016, zaslano žalovanému poštou. V návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu požadoval žalobce přiznat náklady řízení sestávající ze soudního poplatku ve výši 1 334 Kč a nákladů právního zastoupení sestávající z odměny za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, výzva k plnění se základním skutkovým a právním rozbohem, sepis žaloby - návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu) po 2460 Kč, dále paušální náhradu za tři úkony právní služby po 300 Kč a daň z přidané hodnoty, celkové náklady tak požadoval ve výši 11 352,80 Kč.

6. Z obsahu listin připojených ke zmíněnému návrhu odvolací soud zjistil, že zástupce žalobce převzal zastoupení na základě plné moci ze dne 17. 10. 2013, před podáním žaloby vyzval žalovaného k zaplacení dlužné částky podle § 142a o. s. ř., a to jednoduchou písemnou upomínkou ze dne 11. 5. 2016 a vypracoval návrh na vydání elektronického platebního rozkazu. Učinil tak ve věci

tři úkony právní služby, jak jsou uvedeny v § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu. Existenci neoprávněného odběru plynu a demontáž měřicího zařízení na odběrném místě oznamoval žalobce žalovanému dopisem z 20. 3. 2013, když o přerušení dodávek byl požádán prostřednictvím Žádosti o ukončení/přerušení distribuce (v rámci on-line počítačového systému) obchodníka Bohemia ENERGY entity s. r. o. Dle protokolů o demontáži měřicího zařízení z 22. 2. 2013 a 15. 3. 2013 byl ze strany zaměstnance žalobce dvakrát neúspěšně učiněn pokus o demontáž plynoměru na adrese Č., v prvním případě bylo s žalovaným i hovořeno. Dle zakázkového listu z 27. 4. 2015 byla provedena k uvedenému datu výměna měřicího zařízení, které mělo koncový stav 2.035 m³, stav k 18. 3. 2013 pak 318 m³. Výměně byl přítomen zjevně i žalovaný (jeho podpis na straně zákazníka v zakázkovém listu). Daňovým dokladem z 3. 6. 2015 vyúčtoval žalobce žalovanému za neoprávněnou distribuci plynu částku ve výši 43 348,48 Kč se splatností 17. 6. 2015, následně jej k úhradě upomínal výzvou z 9. 7. 2015. E-mailem z 25. 1. 2016 pak právní zástupce žalobce (prostřednictvím referentky vymáhání pohledávek Mgr. L. S.) vyzval žalovaného k úhradě dlužné částky 43 348,48 Kč do 15. 2. 2016. Žalovaný reagoval e-mailem z 28. 1. 2016 a požádal o splátkový kalendář. Ze strany advokátní kanceláře zastupující žalobce bylo připraveno uznání závazku a prohlášení o splátkách z 20. 1. 2016 (zjevně ještě před podáním žádosti žalovaného), které žalovaným zjevně podepsáno nebylo. Právní zástupce žalobce vyzval žalovaného k úhradě dlužné částky 33 348,48 Kč na vymezený účet do 1. 6. 2016 písemnou upomínkou z uvedeného data. Dopisem z 25. 1. 2016 vyzval právní zástupce žalobce k součinnosti majitele nemovitosti na adrese odběrného místa za účelem zjištění odběratele oplynu, ten reagoval prostřednictvím svého právního zástupce s odpovědí, že stále nemovitost, byť neoprávněně, užívá žalovaný.

7. Z evidence soudních řízení Okresního soudu Praha-východ vyplynulo, že ze strany žalobce, v zastoupení advokáta Mgr. K. S., bylo u předmětného soudu prvního stupně podáno od února 2012 do května 2016 celkem 36 žalob na peněžité plnění vůči různým dlužníkům, z toho v roce 2016 deset žalob, v roce 2015 jedenáct žalob, v roce 2014 dvanáct žalob, v letech 2012 a 2013 pak 3 žaloby. Z porovnání shora uvedené žaloby se žalobami podávanými žalobcem u zmíněného soudu v roce 2016 (konkrétně sp. zn. EPR 80013/2016, EPR 79438/2016), je patrné, že právní zástupce užívá v těchto elektronických podáních v převážné míře totožných vět a formulací, žaloby jsou shodně strukturované a stylizované. Vlastní obsah žaloby se pak liší v dílčích údajích skutkového stavu, a to ve vymezení původního dodavatele plynu (ČEZ Prodej, s. r. o., Jihomoravská plynárenská, a. s., RWE Energie, s. r. o.), v datu oznámení neoprávněného odběru, datu zániku smlouvy o distribuci, množství neoprávněně odebraného plynu a jeho ceně, v údajích o vyúčtování tohoto plynu, způsobu ztotožnění žalovaného jako neoprávněného odběratele a způsobu upomínání. Tyto údaje jsou uvedeny v rámci shodně formulovaných vět a obecných vymezení.

8. Podle ustanovení § 172 odst. 1 věta druhá a § 174a odst. 3 o. s. ř. v elektronickém platebním rozkazu soud žalovanému uloží, aby do 15 dnů od doručení elektronického platebního rozkazu zaplatil žalobci uplatněnou pohledávku a náklady řízení nebo aby v téže lhůtě podal odpor u soudu, který elektronický platební rozkaz vydal.

Podle § 142 odst. 1 o. s. ř. účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přízná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl.

Podle § 142a odst. 1 o. s. ř. žalobce, který měl úspěch v řízení o splnění povinnosti, má právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému, jen jestliže žalovanému ve lhůtě nejméně 7 dnů před podáním návrhu na zahájení řízení zaslal na adresu pro doručování, případně na poslední známou adresu výzvu k plnění.

Podle § 14b odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v občanském soudním řízení, a) které bylo zahájeno návrhem podaným na ustáleném vzoru uplatněném opakovaně týměž žalobcem ve skutkově i právně obdobných věcech, b) v němž je předmětem řízení peněžité plnění a tarifní hodnota nepřevyšuje 50

000 Kč a c) v němž byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení, činí pro účely stanovení náhrady nákladů řízení sazba za každý úkon právní služby do podání návrhu na zahájení řízení včetně z tarifní hodnoty 1 Kč do 10 000 Kč – 200 Kč, přes 10 000 Kč do 30 000 Kč – 300 Kč, přes 30 000 Kč do 50 000 Kč – 500 Kč. Podle odst. 5 paušální částka jako náhrada výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné pro účely stanovení náhrady nákladů řízení činí a) 100 Kč za každý z úkonů právní služby hrazený podle odstavců 1 a 2, b) 300 Kč za každý z úkonů právní služby hrazený podle odstavce 3.

9. V daném případě soud prvního stupně postupoval správně při rozhodování o nároku na náhradu nákladů řízení podle § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy dospěl k závěru, že žalobce byl v řízení plně úspěšný a náleží mu náhrada účelně vynaložených nákladů řízení a náhrada za daň z přidané hodnoty, jejímž je právní zástupce žalobce plátcem. Následně pak při stanovení výše odměny i paušální náhrady nákladů řízení za jednotlivé úkony právní služby soud I. stupně vycházel bez bližšího zdůvodnění z § 14b odst. 1 bod 3. a § 14b odst. 5 bod a) advokátního tarifu. Advokátní tarif v § 14b nijak nepopírá právo úspěšného žalobce na náhradu nákladů řízení podle § 142 odst. 1 o. s. ř., pouze stanoví odchýlně výši odměny a paušální náhrady v přesně vymezených případech § 14b odst. 1, zakomponovaných do předmětného právního předpisu novelou č. 120/2014 Sb. Přičemž pro aplikaci této speciální úpravy namísto obecné, vymezené v § 7 a § 13 advokátního tarifu, musí být splněno kumulativně několik podmínek, konkrétně že se jedná o návrh podaný na ustáleném vzoru, že byl uplatněn opakovaně týměž žalobcem ve skutkově i právně obdobných věcech a že předmětem řízení je peněžité plnění, které nepřevyšuje částku 50.000,-Kč. Zde i z vlastního odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně je zjevné bez dalšího naplnění podmínky předmětu řízení, který se týká peněžní částky a nepřevyšuje 50 000 Kč. Jak dospěl soud I. stupně k závěru o naplnění dalších podmínek, není z odůvodnění rozhodnutí ani z vlastního obsahu spisu zjištělné. Z doplněných podkladů odvolacím soudem vyplývá, že shora uvedený žalobce podal v roce 2016 u Okresního soudu Prahavýchod prostřednictvím advokáta Mgr. K. S. jako svého zástupce 10 žalob na peněžité plnění, v nichž se domáhal zaplacení škody způsobené neoprávněným odběrem distribucí plynu. V roce 2015 tak učinil v 11 případech a v roce 2014 pak ve 12 případech. Za dané situace pak lze hovořit o opakovaném uplatnění nároku ze strany žalobce.

10. Stejně tak lze uzavřít, že šlo o skutkově a právně obdobné věci. O právní obdobnosti jednotlivých případů svědčí již jen skutečnost, že žalobce ve svých žalobách užívá odkazů na totožné paragrafy zákona č. 458/200 Sb., energetický zákon (konkrétně § 59, § 59a, § 74) a dále prováděcí vyhlášky k tomuto zákonu (konkrétně vyhl. č. 365/1999 Sb., vyhl. č. 108/2011) a tyto pak i shodně cituje. O skutkové obdobnosti případu pak svědčí to, že struktura skutkového děje je vždy obdobná a liší se pouze jednotlivé údaje, konkrétně otázka důvodu vzniku neoprávněného odběru či distribuce, jeho délky, výši takto způsobené škody a dobou vzniku, podmínkami uplatnění této škody vůči žalovanému. Lze přisvědčit názoru žalobce, vyjádřenému v odvolání, stejně jako zmíněnému i v celé řadě rozhodnutí odvolacích soudů napříč republikou, které žalobce připojil na podporu svých názorů, že při podání žaloby na náhradu škody z titulu neoprávněného odběru plynu distribuce plynu je třeba prověřit celou řadu skutečností, vyřešit řadu skutkových a právních otázek a každý jednotlivý případ je třeba zpracovat individuálně. Opomíjena je však skutečnost, že je zde posuzována míra odborné práce advokáta jako zástupce v rámci jednotlivých poskytnutých úkonů, pro něž je stanovována odměna, tj. je poměřováno, jakou „přidanou hodnotu“ sporu poskytl tento odborník v rámci přípravy a sepisu žaloby v daných opakujících se případech. I z přeložených listin jen patrné, že si otázku zjištění neoprávněného odběru, výpočtu škody a její uplatnění vůči žalovanému zajišťuje žalobce sám (viz shora citované listiny připojené k návrhu). Služeb advokáta využívá až ve fázi předsoudního uplatnění nároku a následného sepisu žaloby. Z toho je zjevné, že podklady pro uplatnění žaloby pak advokátovi poskytuje již soustředěné žalobce, který na to zjevně má personální vybavení. Žalobci pak samozřejmě není možno upírat právo na využití služeb advokáta, což opakovaně osvědčil i ve své judikatuře v obdobných případech Ústavní soud.

11. Z porovnání jednotlivých žalob (návrhů na vydání platebního rozkazu) je zřejmé, že byt návrhy žalobce jsou podávány v elektronické podobě, mají jednoznačně znaky ustáleného vzoru. Žalobce neguje užití tzv. formulářové žaloby na případy jeho nároků s argumentací, že ke zpracování každého případu je třeba prověřit celou řadu dokumentů a důkazních prostředků. Ústavní soud v nálezu sp. zn. [I. ÚS 3923/11](#) pod bodem 28 vymezil formulářovou žalobou jako „zpravidla návrh, mající podobu využitého vzoru, jenž se od něj bude odlišovat jen v minimální míře, a to právě takové, aby mohl být návrh co do určitosti osob účastníků a předmětu řízení dostatečně individualizován; základní právní argumentace, včetně její stylizace a formálního vyjádření však bude totožná či jen s drobnými odchylkami. Soudy jej odhalí i díky jednotě v osobě žalobce, jejího právního předchůdce anebo jejího advokáta. Z takových okolností je nutné uzavřít, že sepsání tzv. formulářové žaloby představuje spíše administrativní úkon, než provedení úkonu právní služby“. Zde však zjevně identifikuje neoprávněný odběr a osobu za něj odpovědnou již žalobce vlastními silami, stejně tak soustřeďuje podklady a uplatňuje nárok na náhradu škody, a až poté předává věc právnímu zástupci. Tuto činnost žalobce před předáním případu advokátovi, však není možno odrážet v odměně advokáta a náhradě jeho hotových výdajů, ale pouze v případných hotových výdajích žalobce dle § 137 o.s.ř. I úkony advokáta dle předložených listin mají znaky spíše administrativní činnosti (předžalobní výzva, dopředu vygenerovaný splátkový kalendář, výzva k součinnosti), když tyto v jeho kanceláři zjevně vykonávají administrativní síly (referentky). Žaloba pak spočívá v doplnění identifikačních údajů a základních skutkových údajů do předem připraveného vzoru, kde základní právní argumentace, včetně její stylizace a formálního vyjádření je měněna jen s drobnými odchylkami. Jde tedy o to, že bez ohledu na skutkovou složitost věci, v daných případech právní zástupce jménem žalobce užívá pro svá podání ustálené zjednodušené formy. Při argumentaci nepřiměřenou náročností, kladenou na právního zástupce žalobce při zpracování žaloby, pak tento zjevně opomíjí úpravu v odst. 3 § 14b advokátního tarifu, kde se stanoví pro všechny další úkony navrhovatele (tedy pro úkony učiněné po převzetí a přípravě zastoupení a po sepsu návrhu) sazba již podle § 7 vyhlášky. Tímto je jednoznačně odlišen případ, kdy věc neskončí předpokládaným vydáním rozhodnutí bez jednání, ale je třeba činit další úkony, provádět dokazování při jednání, tj. činit úkony s „vyšší přidanou hodnotou“ ze strany advokáta a tedy nadále již ustanovení § 14b aplikovat na další činnost zástupce účastníka nelze.

12. Zmiňovaná úprava advokátního tarifu provedená novelou č. 120/2014 Sb. pak reagovala na požadavek proporcionality, účelnosti a přiměřenosti nákladů řízení, (zej. v nálezu Ústavního soudu ze dne 17.4.2013, sp. zn. [Pl. ÚS 25/12](#)). Ústavní soud se již následně opakovaně zabýval ústavními stížnostmi napadajícími zmíněnou úpravu § 14b advokátního tarifu, mnohdy také spojenými s návrhem na jeho zrušení, přičemž neshledal žádný důvod, pro nějž by těmto ústavním stížnostem ve věci samé i akcesorickému návrhu na zrušení daného ustanovení vyhověl (srov. usnesení sp. zn. [IV. ÚS 475/15](#) ze dne 22. 3. 2016, sp. zn. [I. ÚS 1717/15](#) ze dne 15. 3. 2016, sp. zn. [I. ÚS 1567/15](#) ze dne 12. 8. 2015, sp. zn. [II. ÚS 1149/15](#) ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. [III. ÚS 1784/15](#) ze dne 16. 7. 2015, sp. zn. [III. ÚS 1417/15](#) ze dne 11. 6. 2015, sp. zn. [I. ÚS 1562/15](#) ze dne 2. 6. 2015, sp. zn. [IV. ÚS 227/15](#) ze dne 7. 6. 2016, sp. zn. [II. ÚS 738/15](#) ze dne 11. 8. 2015). Odvolací soud je si vědom též argumentace žalobce existencí zhruba 30 rozhodnutí různých odvolacích soudů, včetně Krajského soudu v Praze, které přisvědčují názoru žalobce, že na spory o náhradu škody z neoprávněného odběru plynu a distribuce plynu nelze při stanovení odměny a náhrady hotových výdajů na straně advokáta žalobce aplikovat § 14b advokátního tarifu. I z prověrky rozhodovací praxe v rámci Krajského soudu v Praze je patrné, že v tomto směru není rozhodování jednotné, jak by mohl navozovat dojem soubor předložených rozhodnutí. Zmiňovanými rozhodnutími se prolíná několik shodných premis, a to že spory o náhradu škody jsou obecně složitější (než např. ze smluv), vyžadují individuální vylíčení skutkových tvrzení s ohledem na odlišnost a specifičnost každého případu, je třeba ji zpracovat individuálně kvalifikovaným odborníkem. Popírají tak skutkovou a právní obdobnost věci v tomto typu sporů a užití ustáleného vzoru. Všechna tato rozhodnutí však užívají ve svých závěrech značného zevšeobecnění, aniž by porovnávala žaloby formulované žalobcem, v zastoupení uvedeným advokátem, v přiměřeném časové období. V daném případě odvolací soud

posoudil míru činnosti žalobce a míru činnosti advokáta při uplatnění nároku žalobce u soudu, kdy je zjevné, že alespoň v jím posuzovaném případě a v případech uplatňovaných opakovaně před zmiňovaným soudem prvního stupně, má činnost advokáta charakter spíše „rutinní“ činnosti. Samozřejmě pokud by došlo k podrobné individualizaci případu v žalobě nebo zjevné aktivní účasti advokáta na shromažďování podkladů (např. zadávání posudků, zajišťování svědků), pak by mohly být závěry odvolacího soudu k neaplikovatelnosti § 14b advokátního tarifu odlišné a korespondovat se závěry z předkládaných rozhodnutí.

13. V dané věci tak náleží za jeden úkon právní služby 500 Kč (§ 14b odst. 1 bod 3. advokátního tarifu) a paušální náhrada výdajů (§ 14b odst. 5 písm. a) advokátního tarifu) ve výši 100 Kč. Odměna za tři úkony tak činí celkem 1500 Kč, paušální náhrada za tři úkony činí celkem 300 Kč, daň z přidané hodnoty je 21%, takže náhrada nákladů právního zastoupení včetně daně z přidané hodnoty činí 2178 Kč. Soudní poplatek byl zaplacen ve výši 1334 Kč, takže celkové náklady řízení, které náleží úspěšnému žalobci, činí 3512 Kč. Soud I. stupně v elektronickém platebním rozkazu tedy rozhodl správně, pokud tuto částku žalobci přiznal.

14. Odvolací soud se shoduje se soudem prvního stupně v posouzení, že na poměry žalobce v daném případě zcela dopadá ustanovení § 14b advokátního tarifu. Za této situace tak odvolací soud dospěl k závěru, že je namístě napadený výrok podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdit.